

מו:

מי שהוציאווהו פרק רביעי עירובין

רבינו חננאל

מסורת הש"ס

עד דנפקי יומא טבא כולה אכל וימא
 ו' אכל אכילת לא נהיג ביה כלל אכל
 אחרון כיון דעיקר אכילת יום ראשון
 ו' דהכי אסמכיה רבנן דעיקר אכילת
 עמלת היום אסור להמחר מותר
 וכתיב ואחריהם כיום מר וכיון דיום
 ראשון דאכילת דאורייתא ויום טוב
 אחרון ספיקא דרבנן אתי עשה ודאי
 דאורייתא דחידד וחיל על עשה ספק
 דביים דרבנן והא דאמרין בכתובות
 (דף ד') מניסין את המט לחדר ונהיג
 ו' ימי המשמה ואחר כך נוהג ו' ימי
 אכילת מונע דלא דמי יומא קמא
 אכילת מונע דרבנן דרבנן שמה מונע
 דתמן עדיף טפי:

ואין חבין אדם שיא בגניו. ואל"ת
 והכי מוכח מהכא דעירובי
 תחומין תמירי הלא אין הטעם הלי
 בתומר אלא משום דאין חבין לאדם
 שלא בפניו ואל לומר מ"מ מוכח שפיר
 דתמירי טפי דאפילו ידעין גבי
 עירובי תחומין דלמחר דעתו לילך
 בנאותו דאפי' הכי כיון דאכילת קמא
 חוב שמפקד כמה שאינו יכול לילך
 ללא אחר אס יצאה לא הוי עירוב
 ובעירובי חצירות אע"ג דאכילת קמא
 נמי חובה שמערבין בפני שלו שלא
 מדעתו כדאמר בפ' חלוץ (לקמן דף פ.)
 אחד מצני מצני שרגיל להשתתף בלון
 בני אדם ו' ונוטלין אימנו שימושו
 בע"כ וירך שימחו להם אכל פתן אס
 ירעו לנאת כדאמר בהדר (לקמן ד'
 פ.) כיון דלא בעי ליה מינא ולא
 יהינא בעל שיתוף והיינו משום
 דתמירי טפי: **שלא** לשבח תורת
 עירוב סן התניקות. פ"ה אכל
 עיקר עירוב בתחומין הוא ומשנה
 היא זו לקמן בפרק חלוץ (דף פ.) וס'
 פירש הקובץ בענין אחר ולא אמרו
 לערב בחצירות לאחר שגשמתו אלא
 שלא לשבח תורת עירובי חצירות מן
 המינוקות מדורות הבנין הלכן מקילין
 ביה בשביל עירוב והכי משמע
 דתניא לקמן בפרק הדר (דף ע"א):
 מערבין בחצירות ומשתתפין במבוי
 שלא לשבח תורת עירוב מן המינוקות
 ולריש הקובץ דפי' דהכא עיקר דהיא
 דפרק חלוץ לא איירי כלל בעירובי
 חצירות אלא אשיתופי מנאות קאי
 דקמתי רישא כיצד משתתפין בו ולמה
 אמרו לערב בחצירות היינו פירוש
 אשיתופי מנאות וקרי שימוף מבוי
 עירובי חצירות כמה דוכמי:
ברבי יובי מחביריו. והא דאמר
 לקמן (דף מו.) אמר ר' יוחנן

ה"ג רב פפא אמר אינעריך. ולעיל קאי ארבי יהושע בן לוי
 אינעריך ליה למימר הלכה כרבי יוחנן (ו) ואע"ג דלמחר הלכה כרבי
 המיקל בעירובי: **אכל** בעירובי תחומין לא כו'. והא דרבי יוחנן בן
 נורי באיסור תחומין קאי: א"ר יהודה כו'. לקמן בפרק חלוץ (פ"ה):
 כ"ד. דאין מערבין לו לאדם אלא
 לעשות משתלה: **בעירובי תחומין.**
 דשמה חוב לו להפסיד אלפים למחר
 על מנת להשתכר אלפים למערב:
עירובי חצירות. אין שם הפסד אלא
 ריוח: הני מילי. דהלכה כמיקל
 בעירובי חצירות: **כשוריי עירוב.**
 שהניע עירוב במקום המשמחר לכמה
 שנתות ותמעתע האוכל משיעור ב'
 סעודות מקילין ביה לאכשורי: **אכל.**
 כמתלווקט של מחילת עירוב לא יזיל
 בתר מיקל והא דרבי יוחנן בן נורי
 כמחילת עירוב דמי: כ"ד. דלרין
 שיעור לעירובי חצירות או מוון שמי
 סעודות בין כולן או כנגזרת לכל
 אחד כמחילת עירוב: כל שפוא. לכל
 אחד: ולא אמרו לערב בחצירות
 אלא שלא לשבח אס התניקות. ואל
 לשבח מורת עירוב מדורות הבנין
 אכל עיקר עירוב בתחומין הוא: הלכה
 כרבי עקיבא מחביריו. ככל דוכמי:
 למאי הלכתא. לענין מה נאמרה
 שמועה זו שפסקו הלכה סתם ככל
 מקומות יש למנון עליה להורות הלכה
 למעשה כן או ללמח מפסלה בעלמא
 קאמרי בן (ו) הלא הלכה מכללא לא
 סמכין עליה למילף: **רבי אסי** ורבי
 הלכה. ממש קאמרי רבי יעקב ורבי
 זריקא למיגמר מנשה מיניה ומיעבד
 כר' עקיבא היכא דחידד פליג עליה.
 וכר' יובי אפי' במקום רבים: **מטין.**
 רבי יעקב ור' זריקא לאו הלכה ממש
 פסקו אלא מטין ההוראה אחר רבי
 יובי ואפי' במקום רבים דלאורי
 מורין לאדם יחיד לשנות כרבי יובי
 אכל מדרש בפירקי דביים לא דרשין:
 נראין. אורוין לא מורין ואס עשה
 כרבי יובי לא מדרי' עובדא: **כשנון**
הוא אמר ר' יעקב בר ארי. הו' האי
 לשנא דאיתמר הן דרבי יעקב ורבי
 זריקא איתמר נמי הן דרבי יעקב
 בר ארי למר הלכה ולמר מטין ולמר
 נראין: **כללי.** כללי. דכללני לעיל
 פלוגי ופלוגי הלכה פלוגי ככל מקום
 אלא היכא דמתכבד כמר הלכתא
 כוותיה היכא דמתכבד דיוכתא
 אחריתי כאידך עבדין כוותיה: **למס**
הדבר דומס. מתניתין היא (לעיל)
 דף ע"א: **היא מותרת עמסן.** ופלוגי
 רבנן עליה בכרייתא ואמרי שלשמן
 אסורות: **מאן פליג עליה רבי יהודה.**
 דהוא הו' סתם בר פלוגתיה. ל"א מאן
 פליג עליה רבי יהודה דהוא איירי
 לעיל מינה רבי יהודה אומר לאיזה
 רוח סירלה ועלה תני הוי שנים מקלמ
 בו' אמר ר"ש למח הדבר דומה
 שלש

ואמרינן (ד) דהכי קאמר להו רבי שמעון לרבנן מדי
 כו' מאי שנא האס דפליגיתו עלי' (ט). אלמא הן רבנן דאיירי לעיל מינה
 כד' אמות דשיניה איפלוג נמי בחצירות: **היכא דאיתמר.** היכא
 הלכה כרבי שמעון איתמר וכי כילינן רבי יהודה ור"ש הלכה כרבי
 יהודה להיכא דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר:
 שלש

ואמרינן (ד) דהכי קאמר להו רבי שמעון לרבנן מדי
 כו' מאי שנא האס דפליגיתו עלי' (ט). אלמא הן רבנן דאיירי לעיל מינה
 כד' אמות דשיניה איפלוג נמי בחצירות: **היכא דאיתמר.** היכא
 הלכה כרבי שמעון איתמר וכי כילינן רבי יהודה ור"ש הלכה כרבי
 יהודה להיכא דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר:
 שלש

עושה תוצאה לה. שזיר שלא עירוב עם שאר העיר אלא לבדן (טו). בעיר חרשה. כך שמה (טז). דהיינו עיר שמה משה. דתמירי יהושע (טז) לן וחסה (קדושין טו.)

(א) לקמן פ"ה ס"א: כ"ה.
 (ב) לקמן פ"ה ס"א: כ"ה.
 (ג) לקמן פ"ה ס"א: כ"ה.
 (ד) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (ה) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (ו) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (ז) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (ח) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (ט) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (י) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (יא) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (יב) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (יג) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (יד) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (טו) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (טז) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (יז) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (יח) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (יט) ופסחים ס"א: כ"ה.
 (כ) ופסחים ס"א: כ"ה.

הגהות הב"ח
 (א) רב פפא כתיב
 יוחא ר' נחמן: (ב) שם
 עיר חרשה כך שמה חרשה.
 ע"ל דף פ"ה ס"א: (ג) וי'
 דיה הי' רב פפא וי'
 הלכה כרבי יוחנן בן נורי
 ואפי': (ד) ר' ז' קאמר בן אכל
 הלכתא וי' קאמר בן אכל
 לא סמכין עליה
 למילף הלכתא מכללא
 הסי':

גליון הש"ס
 ב"ב א"ר ר' יוחנן הלכה
 כרבי' ע"י וחסה דף פ"ה
 מ"ס דיה חסד:

הגהות מהר"י
 לנרא
 א' נב' אחר הלכה כרבי
 עקיבא מחביריו וי' כרבי
 חזקוני כרבי הלכה כשהיה
 כ' מ"ס כסמ"ק:

מוכח רש"י
 כמה דברים אמורים.
 תלפין דעת בעירובי
 תחומין שמה אין נח
 ל' לקמן חלוץ ס"א: כ"ה.
 להפסיד לוחם סגנדרה
 ויכחו פ"ה חוב הוא לו
 שמשפד לנר האחר (לקמן)
 אכל בעירובי
 חצירות. לעולם אין זמ
 לנן (לקמן פ"ה ס"א: כ"ה)
 כו' מחביריו. במקום
 יחיד. מחביריו. במקום
 רבים ופסחים ס"א: כ"ה.
 מטין ההוראה למחילת
 אחר ר"ש. ומיהו אי עבד
 כאידך לא מתערב עובד
 (מכאן פ"ה ס"א: כ"ה) עיר של
 יחיד. שלא הוי נגנבין
 בה תמיר פ' רישא של
 נ"א חסה ולא היכא
 הרי"ה. ללא רמח לנני
 מתנה. ונעשית של
 רביס. שנתפסו בה
 דיובין או נקבעו בה
 שיקים. מערבין את
 בידלה. כמתלה את
 מנאותיה לריבין סיקון
 שרי היא כחל חסתי
 ונבין שאין בה הרי"ה
 נמרה של ט"ו חסתי. וס'
 יש בה חסתי כמתנה
 תקנתא להרי"ה שנתפסו
 (לקמן פ"ה ס"א: כ"ה) של רביס
 ונעשית של רביס.
 ריבנה אשיתופי דאפי'
 דעשית של יחיד אין
 מתערבין את טילה האיל
 ונתחלה של רביס. דלמח
 הדלה ותתעבד של רביס
 ואפלו לעיובה טילה.
 ואיכוי לערב טיר של
 רביס נלא שרי. ואפי'
 דאין בה הרי"ה נמרה.
 שלא משתנה מורת הרי"ה.
 והכא שרי הוי היכא
 דעשית משום עירוב הן
 (נפסו). אלא אם כן